

Muhallifleri tarafından Hz.Ahmed'e isnat edilen suçlamalardan bir tanesi de kendi mertebesi ile ilgilidir. Güya kendisi Hz. Resulullah (s.a.v.)'in dininden başka bir din ileri sürmüştü; Resulullah (s.a.v.)'in son peygamber olduğunu reddederek yepyeni bir peygamber olduğunu iddia etmiş ve böylece İslâm'ın son din olduğunu reddederek yeni bir dinin temelini atmıştır.

“Hatm-i Nübüvvet Meselesi” olarak adlandırılan bu itiraz Kuran-ı Kerim'in Ahzab Suresi'nin kırkıncı ayeti ile ilgilidir. Bu ayet-i kerime meali şöyledir:

“Muhammed içinizden herhangi bir adamın babası değil, o, Allah'ın elçisi ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi bilendir.”[1]

AHMEDİLER'İN CEVABI

Hız Ahmed'in Resulullah (s.a.v.)'in dinini ve mertebesini reddederek yeni bir din ileri sürdüğü büyük bir yalan ve iftiradır. Hız Ahmed'in yüzlerce yazısından seçtiğimiz aşağıdaki yazının her kelimesi bu suçlamayı yalanlamaktadır: “Bütün insanoğulları için artık Muhammed-i Mustafa (s.a.v.) dışında hiçbir resul ve şefi yoktur. O yüzden siz bu yüce mertebeli ve celal sahibi peygambere en içten sevgi gösteriniz ve başkasına onun üzerinde hiçbir şekilde üstünlük tanımayınız ki böylece bu vesile ile gökte necat bulmuş sayılasınız.... Gökyüzü altında Hazret-i Muhammed mertebesinde ne başka bir resul vardır ne de Kuran mertebesinde başka bir kitap bulunmaktadır. Allah başka hiçbirisinin daima yaşamasını istemedi; fakat bu seçkin peygamber daima yaşamaktadır.”[2]Hız Ahmed hangi mertebeye ulaştıysa ve ruhani bakımdan her ne bulduysa, Hz. Resulullah vasıtasıyla bulduğunu açık olarak itiraf etmiştir. O, bu konuda şöyle demiştir: “Ben bu şerefe ancak Hz.Resulullah vasıtasıyla nail oludum. Eğer ben Hz. Resulullah'ın ümmetinden olmasaydım, o durum da eğer amellerim ve yaptığım hayırlı işler dünyanın bütün dağlarına bile eşit olsaydı, yine de ben asla Allah ile mukaleme ve muhatebe (karşılıklı konuşma) şerefine nail olamazdım.”[3]Aslında bağnaz hocalar Hz. Resulullah Efendimizin son peygamber olduğunu reddetmektedirler. Eğer Hz. Muhammed son peygamber ise o zaman bu hocaların dördüncü gökte olduğunu ve kıyamete yakın bir zamanda tekrar geleceğini ileri sürdükleri İsa nasıl tekrar gelebilir? Bu hocalar, Allah'ın açık bir şekilde İsrail oğullarının peygamberi olduğunu açıkladığı ve vefat ettiğini belirttiği İsa'yı türlü delillerle geri getirmeye çalışıyorlar ve onu Hz.Resulullah'ın son peygamber olduğuna aykırı bulmuyorlar. Kendisinin yalnız Hz. Resulullah'ın ümmeti olduğunu sık sık tekrarlayan Hız Ahmed'in Mehdi İmam olduğu ve Hz.Resulullah'ın bereketiyle peygamberlere eşit bir mertebeye erdiği iddiasını Hz. Muhammed (s.a.v.)'in son peygamber olduğuna aykırı buluyorlar. Onlara göre demek ki İsrail oğullarından birisi peygamber olarak gelebilir; fakat Hz. Muhammed (s.a.v.)'in ümmetinden

hiç birisi o mertebeye eremez. Bir defa yalnız “Son” olmakta bir özellik yoktur. Asıl güzellik “En yüce” olmaktadır. Ahzab Suresinin ilgili ayetinde yukarıda verdiğimiz tercümede bir yanlışlık vardır. Ayet-i Kerim’de “Hatim” değil “Hatem” kelimesi kullanılmıştır. Eğer ilgili ayette kullanılan kelime “Hatim” olsaydı o zaman yukarıda verdiğimiz meal doğru olurdu. Yalnız ayette “Hatem” kelimesi kullanılmıştır ki süslenmek için kullanılan yüzük yahut tasdik etmek için kullanılan mühür demektir.[4] Nitekim ileri gelen İslâm uleması ilgili ayetteki “Hatem-ün Nebiyyin” tabirini “Son peygamber” olarak tercüme etmenin yanlış olduğunu ileri sürmüşlerdir. Mesela Ebu Abdullah Muhammed bin Ali Hüseyin El-Hakim Tirmizi (öl.H.308) bu konuda şöyle demiştir: “Hatem-ün Nebiyyin tabirinin anlamı ortaya çıkan son peygamber olarak zannediliyor. Peki bunda ne güzellik vardı ve bu mana hangi bilgiye dayanmaktadır? Bu akılsız bilgisiz ve cahil kişilerin çıkardığı manadır.”[5] Son peygamber olmak ve peygamberleri sona erdirmek bir yücelik değildir. Esas yücelik peygamberlik vasfını kendi ümmetinde yaratabilmektir. Bu yücelik Resulullah Efendimizden başka hiçbir peygambere nasip olmamıştır. Allah Nisa Suresinin altmış dokuzuncu ayetinde şöyle buyurmuştur. “Kim Allah’a ve Peygambere itaat ederse, işte onlar Allah’ın nimetine erdirdiği peygamberlerle, dosdoğru olanlar, şehitler ve iyilerle beraberdirler. Onlar ne iyi arkadaşlardır.”[6] Aynı ayet Prof.Dr. Süleyman Ateş tarafından şöyle tercüme edilmiştir: “Kim Allah’a ve Elçi(sin)e itaat ederse işte onlar, Allah’ın nimet verdiği peygamberler, sıddikler, şehidler ve salihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel arkadaşlardır!”[7] Bu ayet-i kerimede Allah Kendisi’ne ve Peygamberi’ne itaat edenlere bir ödül verileceğini müjdelemiştir. Onlara verilecek olan ödül nedir? Hocaların dediğine göre onlar, peygamberler, sıddikler şehitler ve salih kişilerle beraber olacaklar fakat onların erdiği mertebeye eremeyecekler! Bu ne demek oluyor? Acaba Hz.Muhammed’in ümmetinde: Hiçbir “Sıddik” olmayacak mı? Öyleyse Hz.Ebubekir’e neden “Sıddik” deniyor? Hiçbir şehit olmayacak mı? Öyleyse İslâmî savaşlarda öldürülenlere neden “Şehit” deniyor? Acaba “Çanakkale Şehitleri” hep hikâye midir? Hiçbir insan “Salih” olmayacak mı? Hz. Muhammed’in ümmetinde hiç salih ve iyi insan yok mu? O zaman evliyaya, Ahmed Yesevî, Mevlana ve Yunus Emre’ye ne diyeceğiz? Hocalar bu üç derecenin ümmete verildiğini kabul ediyorlar. Peki öyleyse dördüncü ve en yüksek mertebenin de Allah ve Peygamberinin itaati şartıyla ümmetine verilebileceğini neden reddediyorlar? Hz.Resulullah’tan önce iki çeşit peygamber vardı: A- Yeni bir din ve yeni bir şeriat getiren peygamberler. Hz.Resulullah’ın dini ve şeriatini kemalin en üst seviyeye vardığına göre artık yeni bir dine ve yeni bir şeriat getiren peygambere gerek yoktur. B- Yeni bir din ve yeni bir şeriat getirmeyen fakat başka bir peygambere itaat etmekle değil, şartsız olarak Allah tarafından peygamber seçilenler. Hz. Muhammed’den sonra artık bu çeşit peygamberlerin gelmesine de imkân yoktur çünkü Nisa Suresinin altmış dokuzuncu ayeti buna manidir. Artık Hz.Muhammed’e itaat etmeden hiç kimse bu yüce mertebeye eremez. Artık ancak ve ancak Allah ve Resulü’ne itaat etmek şartıyla peygamberlik mertebesine ermek mümkündür. Peygamberlik sona ermemiştir; yalnız Allah ve Resulü’nün itaatine bağlanmıştır. Sona ermiş olan ancak şeriatidir. Yani artık İslâm şeriatinden başka yeni bir şeriate ve İslâm dininden başka yeni bir dine gerek yoktur. Bütün ileri gelen İslâm uleması bu inancı savunmuşlardır. Mesela *Mühyettin İbn-i Arabi* şöyle demiştir: “

Resulullah’ın vücuduyla sona ermiş olan ancak yeni bir şeriat getiren peygamberliktir. Yoksa kendi zatında peygamberlik sona ermemiştir

. Artık Resulullah’ın şeriatine ortadan kaldıran yahut ona bir hüküm ilave eden yeni bir şeriat gelmeyecektir. Resulullah’ın “Risalet ve peygamberlik sona ermiştir. Benden sonra ne bir resul vardır ne de bir peygamber” sözünün anlamı da budur. Yani benden sonra benim şeriatime

muhalif bir şeriate tabi olan bir peygamber yoktur. Aksine ne zaman bir peygamber olursa, benim şeriatimin hükmüne tabi olacaktır.”[8] Aynı şekilde İmam Abdülvehhab Şaranî, El-Yavakit vel-Cevahir’de; Seyyid Abdülkerim Cilânî, El-insan-ül Kâmil’de; Şeyh Abdülkadir El-Kürdistanî, Takrib-ül Meram adlı eserinde; İmam Muhammed Tahir, Tekmile’de aynı inancı savunmuşlardır. Her Türk’ün tanıdığı Konya’da medfun Mevlana Celalettin-i Rumî Hazretleri “Hatem-ün Nebiyyin” tabirindeki “Hatem” kelimesini şöyle izah etmiştir: “Resullüh bu manada “Hatem”dir ki ona benzer birisi ne daha önce oldu ne de ondan sonra olacaktır. Sen **de halka hizmet et ve öyle hayırlı işler yapmaya teşebbüs et ki, sen de ümmet içinde peygamberlik elde edesin**

.”[9] İmam Cellal-üd Din es-Süyûtî (a.r.) Dürr-i Mensur adlı tefsirinde Hz. Ayşe’nin (r.a.) şöyle bir sözünü nakletmiştir: “

Resulullah “Hatem-ün Nebiyyin”dir deyiniz; fakat ondan sonra bir peygamber yoktur demeyiniz

.”[10] Hz. Resullüh Efendimiz’in “Hatem-ün Nebiyyin” olduğunu açıklayan Ahzab Suresinin kırkinci ayeti H.5’inci senesinde inmiştir. Resulullah’ın oğlu Hz. İbrahim H.9’da vefat etti. Hz. Resulullah oğlunu mezara defnederken şöyle buyurdu:“

Allah adına andolsun ki o, peygamber oğlu peygamberdir

.”[11] Resulullah Efendimizin oğlu İbrahim hakkındaki şu sözü de çok düşündürücü ve manalıdır:“

Eğer İbrahim yaşasaydı mutlaka doğru bir peygamber olurdu

.”[12] Eğer Hz. Resulullah zaman bakımından son peygamber ise, o zaman oğlu Hz. İbrahim yaşasaydı nasıl peygamber olurdu? Eğer Hz. Muhammed son peygamber ise o zaman İsa nasıl tekrar gelebilir? Hocalara maalesef İmam Mehdi Hazretleri’nin mertebesini kavrayamadılar. Onu normal hocalardan biri zannediyorlar. Oysa o, alelade bir hoca değil, Allah’ın seçip görevlendirdiği bir peygamberdir. Fakat bir peygamber olduğu halde yine Hz. Resulullah’ın ümmetinden ve naçiz hizmetkârlarından birisidir. Mehdi İmam olduğunu ileri süren Hz. Ahmed şöyle demiştir: “Peygamberlikten maksadım şu değil ki, el ayazü billah ben Resulullah (s.a.v.)’e mukabil durarak peygamberliği ilân etmekteyim, yahut yeni bir şeriat getirmişim. Benim, peygamberlikten maksadım ancak mukaleme ve muhatebe-yi İlahiye’nin çokluğudur. O da bana ancak Resulullah’ın itaati ile hasıl olmuştur.”[13] “Resulullah’a tam olarak itaat eden yalnız peygamber ismini kullanamaz. Çünkü bu Hz. Muhammed (s.a.v.)’in yüce ve tam olan peygamberliğini alçaltıcıdır. Ona ancak “Ümmetî ve Peygamber” her iki kelime birlikte yakışır. Çünkü bu Muhammed (s.a.v.)’in yüce ve tam peygamberliğini alçaltıcı değildir.”[14] “Bir Mesih’in dışarıdan bu ümmete gelmesi gerekmez. Aksine Resulullah’ın mübarek sayesinde altında yetişmek, benim gibi naçiz birisini Mesih yaptığı gibi her insanı Mesih yapabilir.”[15]

[1] Kuran-ı Kerim ve Türkçe Anlamı; Diyanet yayınları; No.217; Ankara 1983; s.422

[2] Keřt-i Nuh; Ruhanî Hazain; c. 19; s.14

[3] Tecelliyat-ı İlahiye; s.24

[4] Bkn. El-Mevarid; Mevlut Sarı; ilgili madde; s.378

[5] Hatem-ül Evliya; s.341

[6] Kuran-ı Kerim ve Türkçe Anlamı; Diyanet Yayınları; No.217; s.88

[7] Kuran-ı Kerim ve Yüce Meali; Kılıç Kitabevi; Ankara 1980; s.88

[8] Fütihat-i Mekkiye; c.2; s.73

[9] Mesnevi; I'inci ve VI' üncü Kısım

[10] Dürr-i Mensur; c.5; s.204

[11] El-Fetava El-Hadisiye; s.125

[12] İbn-i Maceh; c.1; Kitab-ül Cenaiz; s.237

[13] Tatimme Hakikat-ül Vahiy; s.68

[14] El-Vasiyet; Ruhanî Hazain; c.20; s.311

[15] Çeřme-i Mesihî; Ruhanî Hazain; c.20; s.389